

Χαιρετισμός Μητροπολίτου Κονίτσης κ. Ανδρέου στην Έπέτειο τής Νίκης του Έθνικού Στρατού στον Γράμμο τὸ 1949

(Βούρμπιανη Κονίτσης 1.9.2024)

Εἶχα σκεφθεῖ μὲ κάτι ἄλλο νὰ ἀρχίσω, ἀλλὰ ὅταν ἦρθα ἐδῶ, σήμερα, ἄλλαξα τὴν πορεία αὐτῶν τῶν σκέψεων.

Θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω – ὑποθέτω ὅτι τὸ γνωρίζετε – ὅτι στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 2018, πρὶν δηλ., σχεδόν, ἀπὸ ἕξι χρόνια, τότε πού ὁ Ἑλληνισμὸς ἐόρταζε τὴν περίλαμπρη νίκη του, ἐναντίων τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμοῦ, μέσα στὴ Βόρειο Ἥπειρο, ἓνα παλληκάρι πού εἶχε ὑπηρετήσει καὶ στὶς Δυνάμεις Καταδρομῶν, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, θέλησε νὰ ὑψώσει τὴν Ἑλληνικὴ σημαία στὸ χωριὸ του, στοὺς Βουλιαρᾶτες, καὶ ἡ Ἀστυνομία, “ἀπλά”, τὸν δολοφόνησε. Καὶ βγήκε τὸ “πόρισμα” μετὰ ἀπὸ 5 χρόνια ! καὶ τί ἔλεγε ; “ἔλεγε ὅτι ὁ Κων/νος Κατσίφας – αὐτὸς ἦταν πού δολοφονήθηκε – ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ !!! Δηλαδή, εἶναι νὰ γελάει κανεὶς καὶ νὰ οἰκτῆρει αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀπεμπολίσει τὴν σκέψη τους καὶ διαλογίζονται μὲ τὴν σκέψη κάποιων ἄλλων.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἤθελα νὰ τονίσω εἶναι ὅτι, ὅπως βλέπετε ἐδῶ ἀπέναντι, εἶναι μία σημαία γιγαντιαίων διαστάσεων. Αὐτὴ ἡ σημαία μοιάζει μὲ τὴν σημαία πού κάλυπτε τὸ φέρετρο τοῦ Κων/νου Κατσίφα καὶ οἱ Ἀλβανοὶ “ἔφαγαν τὰ σίδερα”, κυριολεκτικὰ νὰ τὴν βροῦν καὶ δὲν τὴν βρῆκαν. Αὐτὴ ἡ σημαία, λοιπόν, σήμερα, μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν θυσία τοῦ νεοροῦ Βορειοηπειρώτη.

Θὰ ἤθελα, ἐν πρώτοις, νὰ ἐκφράσω τὶς εὐχαριστίες μου σὲ ὅσους φρόντισαν νὰ τακτοποιηθεῖ ὁ δρόμος μέχρι τὸ Μνημεῖο τοῦ Γράμμου. Ἦταν ἓνας δρόμος πάρα πολὺ καλός. Γιὰ πρώτη φορὰ τόσο καλός, στὰ χρόνια πού πηγαίνω ἐπάνω στὸ ὕψωμα (2.200 περίπου). Δὲν ξέρω ποιοὶ τὸ ἔκαναν αὐτό, ἀλλὰ ὅσοι τὸ ἔκαναν εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων.

Δεύτερον, νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν Στρατηγὸ πού μὲ πολλὴ γλαφυρότητα μᾶς ἀνέπτυξε τὸ θέμα αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο ἦλθαμε σήμερα νὰ τελέσουμε τὸ μνημόσυνο. Νὰ συγχαρῶ, ἐν τέλει, καὶ ἐσᾶς, πού ἦλθατε, σήμερα, ἐδῶ. Γυρίζω, ὅμως, τὰ μάτια μου, δεξιά καὶ ἀριστερά, ξέρετε τί δὲν βλέπω σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ; Τὰ νειᾶτα. Ἡ νεολαία. Δὲν ἔχουμε μιὰ εὐθύνη διότι τὰ παιδιά μας δὲν ἀκολουθοῦν τὰ βήματα τῶν πατεράδων τους ; Εἶναι μεγάλη μας ἡ εὐθύνη. Δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ θίξω κανέναν, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ νέα γενιά, πού ἔχει καὶ θέληση καὶ ὄρεξη κάτι νὰ μάθει, κάτι νὰ ἀκούσει, δὲν ἔχει ἀκούσει, ἐνδεχομένως, γιὰ τὸ τί ἔγινε τότε. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶναι ἀπεριόριστη, κυρίως ἀκοῦνε ἐκεῖνη, καὶ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἀμφίβολο ἂν τὴν ἀκοῦνε. Ἐγὼ θυμᾶμαι ὅταν γινότανε οἱ μάχες ἐδῶ στὸν Γράμμο ἤμουνα μαθητὴς στὴν Δ΄ Δημοτικῶ. Ἀκούγαμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας, δὲν διαβάσαμε ἐφημερίδες τότε, παιδιά εἴμασταν. Οἱ γονεῖς μας, ὅμως, μᾶς ἔριχναν τὸν σπόρο αὐτὸ τῆς Ἑθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ ἀγάπης, καὶ ἔτσι τὰ μάθαμε. Γι’ αὐτὸ ἔχετε καὶ σεῖς χρέος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, - σᾶς τὸ λέω μὲ πολλὴ ἀγάπη, ξέρετε πῶς μιλάω καὶ ὅταν ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς τί καὶ πῶς τὰ λέω – χωρὶς,

λοιπόν, να θέλω να υποτιμήσω την προσπάθειά σας - λέω με όλη μου την ψυχή να καταβάλλετε κάθε προσπάθεια ώστε παιδιά σας, εγγόνια, ανίψια σας, νέοι που έρχεσθε σ'επάφή, να πλημμυρίζουν τον τόπο αυτό. Διότι θυμάμαι και σ'ε παλαιότερες εποχές όταν ο τόπος αυτός γέμιζε άσφυκτικά από κόσμο και από νέους ανθρώπους.

Βέβαια, τώρα, θα μου πείτε, οί νέοι άνθρωποι, (και οί μεγαλύτεροι, γιατί όχι ;) έχουνε άλλα θέματα να ασχοληθούν. Ένα δ'ε από αυτά τ'α θέματα είναι ο Νόμος που ψηφίστηκε στις αρχές του τρέχοντος έτους και ο όποιος ανεφέρετο στα όμοφυλόφιλα ζευγάρια. Δηλαδή, είχαμε λύσει όλα τ'α άλλα προβλήματα και έμενε μόνο αυτό να λυθεί. Και είναι, δυστυχώς, γεγονός, ότι μι'α μικρή μειοψηφία, όπως είναι αυτοί οί άνθρωποι, κυβερνάει τον τόπο. Πρέπει να τ'ο καταλάβουμε αυτό. Και εις επίρρωσιν αυτών που σ'ας λέω, θα σ'ας αναφέρω τ'ο εξής περιστατικό : Έπρόκειτο να γίνει στην Θεσσαλονίκη, τώρα, πρ'ο όλίγων μηνών, ή παρέλασις ύπερηφανείας, εν'ω είναι παρέλασις αναισχυντίας τ'ων ανωμάλων ανθρώπων μέσας στους δρόμους τ'ης συμπρωτεύουσας. Έν' όψει, λοιπόν, αυτ'ης τ'ης έκδηλώσεως τ'α Χριστιανικά Σωματεία τ'ης Θεσσαλονίκης, τ'α όποια είναι πολυάριθμα και δυναμικά, εξήτησαν τ'ην άδεια να κάνουν μι'α συγκέντρωση για να διαφωτίσουν τον κόσμο και τ'ους νέους ανθρώπους γύρω από τ'ο ζήτημα αυτό, με νηφαλιότητα και χωρις ακρότητες. Η απάντησις ήταν ΟΧΙ. Κάνουν δεύτερο διάβημα για να τ'ους δώσουν τ'ην άδεια. Και ή δευτερη απάντησις ήταν πανομοιότυπη με τ'ην δευτερη. ΟΧΙ. Και τελικώς ή αναισχυντία παρήλασε στους δρόμους και ή τιμή και ή δόξα ή έλληνική, έμεινε στο περιθώριο.

Άκουσα προηγουμένως για τ'ην τέλεση “κοινών μνημοσύνων”. Δηλαδή τ'ων τελούντων τ'α μνημόσυνα, όπως “καλή ώρα” έμεις, και τ'ων άλλων οί όποιοι προκάλεσαν τον θάνατον τ'ων παιδιών. Μακάρι να γίνει αυτό. Κοιτάξτε, όμως. Όταν γίνονται συγκεντρώσεις και τ'α διάφορα συνδικαλιστικά όργανα συγκεντρώνονται σ'ε μι'α πλατεία τ'ων Αθηνών, το ΠΑΜΕ, που είναι όργάνωσις του Κ.Κ.Ε., κάνει ξεχωριστή συγκέντρωση. Ξεχωριστή συγκέντρωση ! Που δείχνει ακριβώς ότι ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΘΕΣΗ να κάνουμε κοινά μνημόσυνα. Σ'ας είπα, τ'ο εύχομαι και εγώ. Αλλά θα γίνουν ΕΑΝ ΠΡΩΤΑ ΥΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ, ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ.

Έγώ χαίρω ιδιαιτέρως σήμερα διότι έχω μπροστά μου έδω Στρατηγούς, Άξιωματικούς, οί όποιοι, άς μου επιτρέψουν να π'ω, είναι αυθεντικοί άνδρες. Μπροστά δηλ. σ'την άθλιότητα που βλέπουμε στους καιρούς μας, τ'ο να βλέπει κανεις παλληκάρια τ'ης Πατρίδος, παίρνει θάρρος και ή καρδιά του θερμαίνεται, ώστε να κάνει άγώνες πολλούς. Να είναι καλά, λοιπόν, οί κύριοι άξιωματικοί. Είστε όχι εν άποστρατεία, εν ενεργεία είστε. Οί κληρικοί και οί άξιωματικοί δ'εν βγαίνουν ποτ'ε σ'την άποστρατεία. Αυτό να τ'ο ζ'ερετε.

Τελειώνοντας να π'ω ότι με όσες δυνάμεις μου δίνει ο καλός Θεός, έρχομαι συνεχώς έδω, στις έκδηλώσεις αυτές. Άνεβαίνω επάνω στο Μνημείο, τ'ην παραμονή, όπως “καλή ώρα” χθές, και σήμερα έρχομαι έδω να προστ'ω του Έρου Μνημοσύνου. Θα σ'ας π'ω τώρα κάτι, όχι για να σ'ας στεναχωρήσω, αλλά γιατί είναι ή πραγματικότητα. Άνθρωπίνως δ'εν έχω πολ'υ περιθώριο μπροστά μου, γιατί τ'ο κουβάρι μέρα με τ'η μέρα μαζεύεται. Δ'εν είμαστε νέοι συνεχώς και άκμαίοι, έρχονται και τ'α χρόνια, έρχονται οί δυσκολίες, ο καλός Θεός

μοῦ ἔχει δώσει καὶ μιὰ μικρὴ ἀσθένεια γιὰ τὴν ὁποία τὸν εὐγνωμονῶ καὶ μοῦ λέει “κοίταξε ἐτοιμάσου, γιατί μπορεῖ νὰ ρθῶ μιὰ ὥρα πὸν δὲν θὰ μὲ περιμένεις”. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅσο θὰ εἶμαι καὶ ὅσο οἱ δυνάμεις μου τὸ ἐπιτρέπουν θὰ εἶμαι ἐδῶ. Καὶ θὰ εἶστε καὶ ἐσεῖς ἐδῶ. Θὰ εἶμαστε ὅλοι μαζί. Ἀλλὰ καὶ ὅταν φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, παρακαλῶ τὴν ἀγάπη σας, νὰ μένετε σ’ αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς παρέδωσαν οἱ πατεράδες μας. Ἀγάπη στὸν Χριστό, ἀγάπη στὴν Ἐκκλησία, σεβασμὸ στὸς Ἥρωες τοῦ Ἔθνους, ὥστε ἡ Ἑλλάδα, ὄχι μόνο νὰ μεγαλοουργήσει, ἀλλὰ καὶ νὰ δοξάζεται εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Χρόνια πολλὰ καὶ ἅγια καὶ εὐλογημένα.